

заповѣдта на Азисъ-папа за самозащита, защото, щомъ убили тия двама баши-бозуци, тѣ испратили третия пхтъ гонецъ (илчия) до губернатора, да го извѣстятъ за станалото и отново да го молятъ за покровителство. Но турците увѣряватъ, че гонца билъ изпълнилъ само втората частъ на даденото му поръчване и билъ примлчалъ за убийството на двата баши-бозука; за това, когато слѣдъ два дни са открила истината, затворили го въ Пловдивъ, дѣто той до тогава са намиралъ. Както и да е, нѣма никакво схмнение, че жителите на Перущица не сж биле скривали своята постъпка и сж пратили да кажатъ за това на мютесарифа. Между това като не приели никакавъ отговоръ и на своята третя просба и като са боели отъ отмъщението на баши-бозуците, които сѣкий день се по-вече и по-вече разорявали страната, тѣ земали нуждните мѣрки за самоотбрана. А нѣкои отъ тѣхъ побѣгнали въ Пловдивъ и сжсѣдните села, като хвѣрлили имота си на произвола на сждбата. А тия, които са рѣшили да са бранятъ, сжбрали храна за нѣколко дена въ църквата, която била направена на едно издигнато мѣсто и обиколена съ висока стѣна. Тѣ направили нѣколко митиризи въ стѣната, сжбрали си вода и вжобще са приготвили за обсада. При това не трѣба да са забравя, че тѣ не сж излизали никакъ отъ селото си и не сж докачили нито единъ сжсѣдъ мюсюманинъ. Най-сетнѣ въ вторникъ 29 Априлий по стария стилъ, въ навечерието на батакското кланье, баши-бозуците са показали по пхтя отъ Устина. Сичките жители, безъ исключение на жените и дѣцата, напуснали домовете си и потхрсили